

28. 6. 2005

ID: 34304

Odpovědnost za škodu způsobenou provozem dopravních prostředků

Jestliže rodič sedmnáctiletého chlapce, který je zvyklý na rodinné užívání vozu, nepředpokládá, že jeho syn může vozidlo použít k jízdě, a umožní dispozici s vozem tím, že mu v době své nepřítomnosti vůz a klíče nechá volně přístupnými, je správný závěr, že užití dopravního prostředku umožnil svou nedbalostí.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 214/2002, ze dne 23.10.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce J. K., zastoupeného advokátkou, proti žalovanému F. K., zastoupenému advokátem, za vedlejší účasti Č. p., a. s., na straně žalovaného, o 183.922,90 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 19 C 18/99, o dovolání žalovaného a vedlejšího účastníka proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. května 2001, č. j. 21 Co 196/2001, 197/2001-58, tak, že rozsudek městského soudu a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 12. 1. 2001, č. j. 19 C 18/99-42, spolu s doplňujícím usnesením téhož soudu ze dne 12. 1. 2001, č. j. 19 C 18/99-45, se zrušují a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 4 k dalšímu řízení. Dovolání vedlejšího účastníka se odmítá.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 12. 1. 2001, č. j. 19 C 18/99-42, ve spojení s doplňujícím usnesením ze dne 12. 1. 2001, č. j. 19 C 18/99-45, uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 183.922,90 Kč s příslušenstvím a rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky a vůči státu. Vyšel ze zjištění, že nezletilý syn žalovaného, J. K., způsobil dne 26. 9. 1996 při řízení osobního motorového vozidla žalovaného v R. dopravní nehodu a poškodil výsuvný žebřík zn. Böcker ve vlastnictví žalobce, který za částečnou opravu zaplatil částku 356.216,90 Kč (od pojišťovny obdržel plnění ve výši 172.394,- Kč). Soud dovodil odpovědnost žalovaného podle § 422 a § 430 odst. 1 obč. zák. společně a nerozdílně s jeho synem, který byl schopen ovládat své jednání a posoudit jeho následky; žalovaný zanedbal povinnost vykonávat nad synem dohled a svou nedbalostí umožnil, aby se syn zmocnil klíčů od auta a následně auto použil na veřejné komunikaci. Klíče od vozu totiž nezletilý syn žalovaného našel doma a bez vědomí rodičů, kteří byli tou dobou v zaměstnání, vyjel automobilem na cestu do školy, ačkoliv neměl řidičský průkaz. K určení výše škody použil soud časovou cenu výsuvného žebříku před nehodou v hodnotě 405.000,- (výchozí cena 810.00,- Kč snižená o 50% amortizací), vyčíslenou ve znaleckém posudku Ing. M. H., znalce z oboru ekonomiky, ceny a odhady motorových vozidel; s odkazem na ustanovení § 443 obč. zák. pak po odečtení upotřebitelných zbytků (39.088,- Kč) stanovil cenu věci v době poškození na částku 365.912,- Kč. Protože pojišťovna žalobci poskytla plnění ve výši 172.394,- Kč (rozdíl obecné ceny výtahu před poškozením ve výši 211.483,- Kč podle znaleckého standardu pojišťovny a ceny použitelných zbytků), soud žalobci přiznal náhradu škody ve výši rozdílu mezi vynaloženými náklady na opravu (356.216,90 Kč) a plněním pojišťovny.

K odvolání žalovaného a vedlejšího účastníka Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 5. 2001, č. j. 21 Co 196/2001, 197/2001-58, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Vycházel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se i s jeho právními závěry. K námitkám žalovaného uvedl, že syn žalobce si jako psychicky zdravý člověk ve věku 17 let musel být vědom toho, že bez řidičského průkazu nesmí řídit osobní automobil. Pokud ale „jeho charakter“ byl takový, že s vozidlem přesto vyjel, měl si toho jeho zákonný zástupce být vědom a postarat se, aby klíče od vozu nebyly pro nezletilého dostupné. Odvolací soud dále dovodil, že z hlediska výše škody je právně zcela bezvýznamné, jakým způsobem postupoval ve vztahu k žalovanému vedlejší účastník, neboť ten poskytl plnění za žalovaného na základě sjednaných smluvních podmínek. Soud prvního stupně tedy správně na základě znaleckého posudku zjistil časovou cenu poškozeného žebříku a odečetl od ní cenu použitelných zbytků. Cena provedené opravy byla nižší než stanovená časová cena a vzhledem k tomu, že poškozený žebřík bylo možné opravit, nelze vzniklou škodu posuzovat jako tzv. škodu totální.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. a

odůvodňuje je podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. Nesouhlasí se závěrem soudů obou stupňů, které při určení výše škody vycházely z ceny časové, nikoliv z ceny obecné. Podle dovolatele při škodě na věcech starších, použitých a částečně opotřebovaných, což je i případ výsuvného žebříku žalobce, je nutno vycházet z ceny obecné, která také v daném případě byla zjištěna znaleckým posudkem. Odvolací soud však neodůvodnil, proč z ceny obecné odmítl vyjít a proč naopak použil cenu časovou, která nemůže být za dané důkazní situace cenou právně významnou. Žalovaný dále namítá nedostatek své pasivní legitimace s tím, že žaloba měla směřovat vůči jeho synovi, který ve věku 17 let byl plně schopen ovládat své jednání a posoudit jeho následky, a proto podle ustanovení § 422 odst. 1 obč. zák. odpovídá za způsobenou škodu společně a nerozdílně s tím, kdo je povinen nad ním vykonávat dohled (se zákonným zástupcem). Žalovaný je pak přesvědčen, že se odpovědnosti za vzniklou škodu zprostil a že podle § 422 odst. 2 obč. zák. odpovědnost leží výlučně na jeho synovi; dohled nad svým téměř dospělým synem totiž nezanedbal, neboť syn se zmocnil automobilu záměrně v době, kdy žalovaný byl v zaměstnání a kdy tedy neměl objektivně možnost jakýkoliv dohled realizovat. Na žalovaném tak nelze spravedlivě požadovat náhradu škody, neboť v takovém případě by musel na své auto a téměř dospělého syna dohlížet nepřetržitě 24 hodin denně. Dovolatel navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu spolu s rozsudkem soudu prvního stupně zrušil a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Vedlejší účastník v dovolání namítá, že soudy obou stupňů nesprávně dovodily, jakým způsobem se mělo postupovat při výpočtu náhrady škody, a odvolací soud nesprávně konstatoval, že v daném případě nešlo o tzv. totální škodu a navrhuje, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu spolu s rozsudkem soudu prvního stupně zrušil a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání žalovaného i vedlejšího účastníka byla proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu podána ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., dospěl k závěru, že dovolání žalovaného je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. a je v části důvodů opodstatněné a že dovolání podané vedlejším účastníkem bylo podáno osobou, která k tomu není oprávněna.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Podle ustanovení § 240 odst. 1 věty první o.s.ř. účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Podle ustanovení § 93 odst. 3 o.s.ř. v řízení má vedlejší účastník stejná práva a povinnosti jako účastník. Jedná však toliko sám za sebe. Jestliže jeho úkony odporují úkonům účastníka, kterého v řízení podporuje, posoudí je soud po uvážení všech okolností.

Vedlejší účastník má podle této úpravy zásadně stejná práva a povinnosti jako účastník řízení a jeho postavení se odvíjí od účastníka, na jehož podporu vystupuje; není však oprávněn provádět úkony znamenající dispozici s řízením, s předmětem řízení nebo s úkony, které učinil sám účastník. Zákon přitom výslovně neřeší, zda je vedlejší účastník oprávněn podat dovolání. Vzhledem k tomu, že v zákoně je výslovně upravena legitimace vedlejšího účastníka pouze k podání odvolání, žaloby na obnovu řízení a žaloby pro zmatečnost při současném vymezení podmínek, za nichž může tyto opravné prostředky uplatnit (srov. ustanovení § 203 odst. 1 a § 231 odst. 1 o.s.ř. ve znění účinném od 1. 1. 2001), zatímco o oprávnění vedlejšího účastníka podat dovolání zákon nic neuvádí, je třeba dovodit, že zákon vedlejšímu účastníku oprávnění podat dovolání nedává. Tento výklad (pomocí argumentu e silentio legis) je zastáván i v právní teorii (viz. Bureš, J., Drápal, L., Mazanec, M., Občanský soudní řád, komentář, 5. vydání, Praha C. H. Beck, 2001, s. 995, bod 2.).

V posuzovaném případě podal dovolání vedlejší účastník na straně žalovaného, tedy někdo, kdo k tomu není oprávněn. Nejvyšší soud ČR proto takové dovolání podle ustanovení § 243b odst. 5 věty první a § 218 písm. b) o.s.ř. odmítl. Na straně vedlejšího účastníka přitom jednal s Č. p. a. s. (dne 27. 10. 1999 vstoupila do řízení), neboť ačkoliv její práva a povinnosti vzniklé ze zákonného pojištění přešly dnem 1. ledna 2000 podle § 29 odst. 1 věty první a druhé zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), na Českou kancelář pojistitelů, nepřichází u vedlejšího účastníka (§ 93 o.s.ř.) v úvahu procesní nástupnictví z titulu singulární sukcese a k vystoupení Č. p. a. s. z řízení nedošlo.

Podle § 237 odst. 1 o.s.ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [písm. a)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [písm. b)], jimiž bylo potvrzeno

rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [písm. c)]. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Žalovaný dovozuje přípustnost svého dovolání především ze zásadního právního významu potvrzujícího rozsudku odvolacího soudu v otázce výše způsobené škody.

Podle § 442 odst. 1 obč. zák. hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Podle odstavce 2 tohoto ustanovení škoda se hradí v penězích; požádá-li však o to poškozený a je-li to možné a účelné, hradí se škoda uvedením do předešlého stavu.

Za škodu se v právní teorii i praxi považuje újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného, a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi. Skutečnou škodou na věci je nutno rozumět takovou újmu, která znamená zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí a která představuje majetkové hodnoty, jež je třeba vynaložit k uvedení věci do předešlého stavu. Bez ohledu na to, že občanský zákoník ve znění účinném od 1. 1. 1992 (po novele provedené zákonem č. 509/1991 Sb.) upřednostňuje náhradu v penězích před tzv. naturální restitucí (uvedením v předešlý stav), jsou i nadále uplatnitelné závěry, které k definici škody formuluje stanovisko Nejvyššího soudu ČSSR Cpj 87/70, publikované pod č. 55 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1971, neboť vyjadřuje-li se škoda srovnáním majetkového stavu poškozeného před a po poškození, pak i rozsah náhrady v penězích musí zohledňovat výši prostředků (vyjádřenou v penězích) nutnou k obnovení původního majetkového stavu. U škody vzniklé na věci použité a částečně opotřebované pak musí být přihlédnuto k obvyklé ceně věci v době poškození a k rozsahu poškození, přičemž od částky vyjadřující náklady na opravu věci musí být odečtena částka odpovídající zhodnocení věci její opravou oproti původnímu stavu (v opačném případě by poškozenému vznikalo bezdůvodné obohacení zhodnocením věci, pokud by opotřebované součásti byly nahrazeny součástmi novými) – srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1629/2000, publikovaný pod č. 54 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2003. Cena obvyklá pak představuje cenu, za kterou lze v daném místě a čase koupit náhradní věc (obecnou cenu), a nikoli účetní hodnotu poškozené věci vyjádřenou odečtem amortizace od pořizovací ceny věci, která nerespektuje užitnou hodnotu věci k okamžiku jejího poškození.

Odvolací soud v posuzovaném případě výši škody, která žalobci v roce 1996 vznikla poškozením výsuvného žebříku, určil odečtením padesátiprocentní amortizace věci od ceny, za kterou mohla být věc pořízena v roce 1990. Je tedy zřejmé, že nesprávně odvíjel výši škody od pořizovací ceny s přihlédnutím k účetnímu vyčíslení amortizace, aniž přikládal význam tomu, že škoda žalobci vznikla v rozsahu, v němž se poškozením věci snížil jeho majetkový stav (hodnota věci před poškozením) o částku odpovídající nákladům na uvedení věci do stavu před dopravní nehodou, a aniž zvažoval, zda a případně nakolik se provedením opravy věc oproti tomuto stavu zhodnotila. Je proto třeba dovodit, že tuto právní otázku řešil odvolací soud v rozporu s hmotným právem, jak je vykládáno ustálenou soudní judikaturou, a že z tohoto hlediska jeho rozsudek představuje rozhodnutí po právní stránce zásadního významu. Dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. je tedy přípustné a z téhož důvodu je i důvodné.

Dovolatelé však nelze přisvědčit v tom, že by rozhodnutí odvolacího soudu v otázce pasivní legitimace ve sporu za použití ustanovení § 422 obč. zák. spočívalo na nesprávném právním posouzení věci.

Podle § 422 odst. 1 věty první obč. zák. nezletilý nebo ten, kdo je stížen duševní poruchou, odpovídá za škodu jím způsobenou, je-li schopen ovládnout své jednání a posoudit jeho následky; společně a nerozdílně s ním odpovídá, kdo je povinen vykonávat nad ním dohled. Podle ustanovení § 422 odst. 2 obč. zák. kdo je povinen vykonávat dohled, zproští se odpovědnosti, jestliže prokáže, že náležitý dohled nezanedbal.

Zákon zakládá společnou (solidární) odpovědnost osob povinných dohledem – v tomto případě rodičů – s nezletilým, který způsobil škodu. Předpokladem zproštění odpovědnosti těchto osob je, že nezanedbaly náležitý dohled nad nezletilým, a v tomto směru leží na nich důkazní břemeno. Náležitý dohled nad nezletilým neznamená jen bezprostřední zabránění či zákaz určitého škodlivého jednání, až když k němu již došlo, ale i celkový přístup rodičů k dosavadní výchově nezletilého a jejich výchovné působení k tomu, aby nedocházelo k závadným jevům v jeho chování. Pro posouzení náležitého dohledu jsou významné i okolnosti konkrétního případu, týkající se nezletilého, kterými jsou věk, povahové vlastnosti a celkové chování nezletilého, a rovněž okolnosti vzniku škody (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. února 2003, sp. zn. 25 Cdo 1333/2001, publikovaný v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, sv. 24, pod č. 1718). Žalovaný sice správně dovozuje, že náležitý dohled nad nezletilým neznamená povinnost na téměř

dospělého syna dohlížet “nepřetržitě 24 hodin denně” (to není ani objektivně možné), nicméně k tomu, aby v tomto konkrétním případě prokázal, že náležitý dohled nad svým synem nezanedbal, a aby se tak zprostil odpovědnosti ve smyslu ustanovení § 422 odst. 2 obč. zák., nepostačuje okolnost, že syn se vozu zmocnil “záměrně v době, kdy žalovaný byl v zaměstnání a kdy tedy neměl objektivně možnost nad svým synem jakýkoliv dohled realizovat”.

Závěr soudu prvního stupně o společné a nerozdílné odpovědnosti žalovaného za škodu s jeho synem shledal odvolací soud správným, a to vedle aplikace ustanovení § 422 obč. zák. také za užití ustanovení § 430 odst. 1 věty druhé obč. zák.

Podle § 427 odst. 1 obč. zák. fyzické a právnické osoby provozující dopravu odpovídají za škodu vyvolanou zvláštní povahou tohoto provozu. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení stejně odpovídá i jiný provozovatel motorového vozidla, motorového plavidla, jakož i provozovatel letadla.

Podle § 430 odst. 1 obč. zák. místo provozovatele odpovídá ten, kdo použije dopravního prostředku bez vědomí nebo proti vůli provozovatele. Provozovatel odpovídá společně s ním, jestliže takové užití dopravního prostředku svou nedbalostí umožnil.

Subjektem objektivní odpovědnosti za škodu způsobenou provozem dopravních prostředků je zásadně provozovatel dopravního prostředku, a to i tehdy, jestliže v okamžiku vzniku škody sám neřídil. Pouze v případě, že dopravní prostředek byl použit bez vědomí nebo proti vůli provozovatele, odpovídá za škodu ten, kdo tímto způsobem dopravního prostředku použil. Tato zásada je částečně prolomena ve prospěch společné a nerozdílné odpovědnosti původce škody a provozovatele v případech, kdy provozovatel zneužití svého dopravního prostředku umožnil svou nedbalostí. Uvedená úprava dopadá i na vztah provozovatele a uživatele, jimiž jsou rodič a jeho nezletilý potomek. Důkazní břemeno z hlediska naplnění podmínek odpovědnosti leží na poškozeném. Za nedbalost provozovatele se v soudní praxi nejčastěji považuje porušení povinnosti uložené provozovateli právním předpisem, např. vzdání se od vozidla bez možnosti okamžitě zasáhnout v případě potřeby a bez náležitého zabezpečení vozidla, např. uzamčením (srov. Zhodnocení úrovně rozhodování soudů ve věcech odpovědnosti za škodu způsobenou provozem dopravních prostředků, Cpj 10/83 a Pls 2/83, publikované pod č. 3 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1984). Z toho, že ustanovení § 430 odst. 1 věty druhé obč. zák. výslovně porušení právní povinnosti na straně provozovatele nevyžaduje, však vyplývá, že provozovatel odpovídá společně a nerozdílně s původcem škody i tehdy, jestliže svou nedbalostí zvolil způsob zajištění dopravního prostředku, který sice není v rozporu s právním předpisem, nicméně je vzhledem k okolnostem nedostačující a zneužití dopravního prostředku umožňuje.

Pojem nedbalosti není v občanském zákoníku blíže vymezen. Jde o formu zavinění, které bývá definováno jako psychický vztah škůdce k vlastnímu protiprávnímu jednání a ke škodě. Tento vztah je vyjádřen buď jako přímý nebo nepřímý úmysl nebo jako vědomá nebo nevědomá nedbalost. U nedbalosti chybí volní prvek - vůle škůdce ke škodlivému výsledku nesměřuje; při vědomé nedbalosti škůdce ví, že svým jednáním může způsobit škodu, ale bez přiměřených důvodů spoléhá, že se tak nestane, zatímco u nevědomé nedbalosti škůdce neví, že může způsobit škodu, ačkoli by to vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Z hlediska ustanovení § 430 odst. 1 věty druhé obč. zák. tak k naplnění podmínky nedbalosti postačuje nedbalost nevědomá, která představuje psychický vztah provozovatele k zákonem předvídanému následku, jímž je možnost zneužití jeho dopravního prostředku, a která je charakteristická tím, že provozovatel nechtěl, aby dopravní prostředek byl zneužit, a ani nevěděl, že způsob jeho zajištění, který zvolil, není dostačující a zneužití prostředku v době jeho nepřítomnosti umožňující, ačkoliv to vzhledem k okolnostem a ke svému postavení či osobním poměrům vědět měl a mohl.

Ze zjištěného skutkového stavu ve věci vyplývá, že škodu při řízení osobního motorového vozidla žalovaného bez jeho vědomí způsobil nezletilý syn žalovaného, který si v době, kdy byli rodiče v zaměstnání, vzal v bytě volně uložené klíče od vozu a následně je použil k jízdě. Jestliže žalovaný jako rodič sedmnáctiletého chlapce, který je zvyklý na rodinné užívání vozu, nepředpokládá, že jeho syn může vozidlo použít k jízdě, a umožní dispozici s vozem tím, že mu v době své nepřítomnosti vůz a klíče nechá volně přístupnými, je správný závěr, že žalovaný užití dopravního prostředku umožnil svou nedbalostí. Odvolacímu soudu pak nelze vytýkat závěr, že žalovaný je ve sporu pasivně věcně legitimován ve smyslu ustanovení § 430 odst. 1 věty druhé obč. zák.

Z uvedeného je zřejmé, že dovolací důvod podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř. pro řešení otázky pasivní legitimace není naplněn. Protože však je tento dovolací důvod naplněn ve vztahu k otázce výše škody, Nejvyšší soud České republiky rozsudek odvolacího soudu zrušil (§ 243b odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř.). Vzhledem k tomu, že stejnými vadami, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, trpí i rozsudek soudu prvního stupně, byl i tento rozsudek zrušen a věc byla vrácena Obvodnímu soudu pro Prahu 4 k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 věta druhá o.s.ř.).

Další články:

- [Domáci násilí \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Nahlížení do spisu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náklady exekuce \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Územní samospráva](#)
- [Zákonný soudce \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přebírání důkazů z trestního řízení před správními soudy](#)
- [Tarifní hodnota](#)
- [Nepoložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU](#)
- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)